

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. A. E. K.**
státní příslušnost Egyptská arabská republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2020, č. j. OAM-14/LE-BA02-LE31-2020, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 3. 2020 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2020, kterými bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b dle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, v aktuálním znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce tvrdí, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nezjistil řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalovaný dle žalobce nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobců dle ustanovení § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Žalobce se rovněž domnívá, že splňuje zákonné podmínky po udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu popř. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce doplnil, že na území ČR pobýval od roku 2015 na základě povolení k přechodnému pobytu, které mu bylo po rozvodu s bývalou manželkou zrušeno. V ČR žije s bývalou manželkou žalobce nezl. dcera Y. E., nar. X.
3. Následně se tedy žalobce rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu; jako hlavní důvod uvádí obavu z krevní msty, která by měla proběhnout vůči jeho osobě, když v zemi původu dlouhodobě probíhá rozepře mezi rodinou žalobce a rodinou A. A. V roce 2017 z důvodu této rozepře přišel o život jeden člověk, druhá rodina se chce za tuto oběť mstít. Žalobce naposledy pobýval v zemi původu. Od června 2018 do dubna 2019 z důvodu vyřešení finanční situace; v průběhu této doby mu bylo ze strany rodiny sděleno, že by měl vycestovat zpátky do ČR, jelikož mu hrozí smrt, žalobce se tedy začal v Egyptě skrývat. Vnitřní přesídlení v jeho případě však nebylo možné, neboť se jedná o vysoce postavenou rodinu, která jej může pronásledovat kamkoli. Obrátit se na státní orgány by bylo naprosto neúčinné.
4. Dalším důvodem nemožnost vycestovat je přítomnost nezletilé dcery žalobce v ČR. Z napadeného rozhodnutí vyplývá snaha žalovaného vyobrazit žalobce pouze v negativním světle. Žalovaný měl posuzovat situaci žalobce také ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Pokud se jedná o tvrzenou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu až po několikaletém pobytu v ČR, když žalobcem zmiňovaná obava mu musela být známa již dříve, žalobce uvedl, že v předešlých letech měl v ČR legální pobyt. Žalobce dále odkázal na čl. 4 odst. 3 a 4 kvalifikační směrnice a domnívá se, že žalovaný neposoudil všechny významné skutečnosti týkající se země původu. Pokud se týče možnosti obrátit se na státní orgány, žalovaný se nezabýval praktickým uplatňováním ochrany prostřednictvím státních orgánů. Žalovaný se také nedostatečně zabýval otázkou možnosti vnitřního přesídlení žalobce.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Odkázal na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z žalobcových tvrzení, které zhodnotil a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu; žalobcovy obavy z pronásledování považoval žalovaný za neopodstatněné; své obavy z pronásledování ze strany soukromých osob pociťoval žalobce pouze hypoteticky, mohl se obrátit o pomoc na státní orgány, což neučinil. Ze zpráv o zemi původu vyplývají informace, podle kterých v zemi původu existují mechanismy na ochranu práv žalobce.

Zjištění z obsahu správních spisů

Shodu s prvopisem potvrzuje

6. Ze správních spisů soud zjistil, že Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky (v Praze) dne 14. 1. 2020 kontrolován Policií České republiky. Kontrolou nebylo nalezeno žádné platné vízum, bylo zjištěno, že ke dni 6. 11. 2019 bylo žalobci pravomocně ukončeno pobytové oprávnění, přičemž byla žalobci zároveň stanovena lhůta k vycestování v délce 60 dnů, tedy nejpozději do 5. 1. 2020 a dále, že byl zařazen do databáze nežádoucích osob od 13. 1. 2020 do 13. 1. 2021. Dne 14. 1. 2020 bylo rozhodnuto Policií ČR o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 30 dnů. Dne 17. 1. 2020 žalobce požádal v zařízení pro zajištění cizinců o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl v průběhu řízení, že je z oblasti el Saidi, dvě rodiny mají mezi sebou spory; kdysi z jedné rodiny někdo přišel o život a ta druhá rodina se chce pomstít, bojí se, že by mohl být terčem. K tomu při pohovoru dne 3. 2. 2020 blíže uvedl, že v ČR je již dlouho, když byl před 2 lety doma, kdy tam pobýval asi 10 měsíců, rodina jej upozornila, ať je raději v ČR, že mu hrozí smrt, neboť on má být obětí pomsty. O pomoc nepožádal, úřady to nedokážou řešit. Neví přesně, kdy měl někdo přijít o život, asi v roce 2017. Problém s rodinou, která se jmenuje A.A. by nemohl vyřešit přestěhováním v rámci Egypta, protože by jej našli kdekoliv. Dále žalobce uvedl, že během svého posledního pobytu žádné problémy neměl, snažil se měnit místo pobytu a bydlel mimo centrum města. Dále žalobce pospal své nynější rodinné poměry a vztahy s bývalou ženou a nezletilou dcerou.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace v Egyptě z června 2019, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2017 z 9. 7. 2018. Žalobci byla dána dne 6. 2. 2020 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce v tomto směru ničeho nedoplnil.
8. Dne 26. 2. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutími. Uzavřel v nich, že důvodem žádosti žalobce byla obava žalobce o život po návratu do vlasti z důvodu krevní msty. Žalovaný vyhodnotil, že u žalobce nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; aby bylo možno hovořit o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, může být původcem pronásledování i soukromá osoba, avšak pouze tehdy, lze-li prokázat, že stát, strana nebo organizace, který kontroluje stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Takové okolnosti však v průběhu správního řízení zjištěny nebyly. Žalovaný zdůraznil, že pokud by se žalobce skutečně cítil po návratu do vlasti jakkoliv ohrožen jím zmiňovanou rodinou, mohl by se obrátit na příslušné egyptské orgány, v čemž mu nebrání žádné objektivní okolnosti, což vyplývá z žalovaným shromážděných zpráv o zemi původu. Žalobce se na egyptské orgány neobrátil a ani nepodložil, že mu egyptské orgány odmítly ochranu poskytnout. Žalobce dále podle žalovaného může své tvrzené obavy vyřešit přesídlením do jiného místa v rámci Egypta, může se v rámci země stěhovat a bez problémů žít mimo svou domovskou oblast. Žalobce se sice snažil žalovaného přesvědčit, že ona rodina si jej najde všude, avšak po dobu jeho dlouhého posledního pobytu se tak nestalo. Nadto je extrémně nepravděpodobné, že by jej rodina mohla dohledat v zemi velikosti Egypta, který má přibližně 100 miliónů obyvatel. Ohrožení žalobce se nejvíce reálným. Zároveň žalovaný neshledal ani důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud předně dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situaci v Egyptě soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadených rozhodnutí. Krajský soud zejména odkazuje na obsah Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2017 z 9. 7. 2018, podle které nezávislost justice je zakotvena v ústavě a vláda zpravidla soudcovskou nezávislost a nestrannost respektovala, včetně soudních příkazů. Jednotlivcům z řad veřejnosti povoluje zákon, aby generálnímu žalobci zasílali obžaloby a jeho povinností je rozhodnout, zda předložené důkazy ospravedlňují předání věci k soudnímu řízení. Pokud se týče porušování lidských práv, mohli se jednotlivci obracet na občanskoprávní soudy, přičemž během sledovaného roku (2017) takové žaloby byly také uplatňovány. Jednotlivci a organizace se proti nepříznivým domácím rozhodnutím mohou odvolávat k Africké komisi pro lidská práva a práva národů.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že se žalobce nikdy neobrátil na státní orgány v Egyptě, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Tvrzení žalobce o údajné neúčinnosti takového postupu je nutné zejména pro jejich obecnost a nepodloženost odmítnout. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy nenamítl, že by se na státní orgány nemohl obrátit. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně vypořádal se situací v zemi původu žalobce, a to zejména při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
12. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento sdělil, že *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“*
13. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany; podle krajského soudu jsou obavy žalobce skutečně pouze v rovině hypotetické, když ani sám žalobce nebyl v průběhu správního řízení schopen logicky a souvisle vysvětlit, k čemu mělo vlastně mezi oběma dvěma rodinami dojít a proč

právě žalobce by měl být obětí jím tvrzené krevní msty. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdil žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítali nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žaloby žalobců jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. ledna 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce